

Biser i vrag

O dalekoj obali
Ova priča piše,
Sada tamo valovlje
Zavija tiše.
Gdje nekoć bijaše
Koliba stara,
A nemaše ona
Ni zlata ni dobara.
Kraj kolibe samo
Makija i kamen
I suho granje
Koje proguta plamen.
A seljanka neka,
Stoji u sjeni,
Obrazi joj suhi,
ispijeni,
U bijedi ona
Živi sama,
Postelja joj
Suha slama.
Već danima kruha
Kušala nije,
Samo slanu, morsku
Vodu pije.
Već godinama istu
Otoru nosi,
Tabani joj krvavi,
Rosni i bosni.
I čekajući tako
Sudnji joj čas,
Zavapi jadnica
Na sav glas.
- Što si mi, Bože,
Život dao,
Kad si i sam
Za bijedu znao?
Neću više živjet u
muci! -

I napne ona
Nož u ruci.

A iz žbuna izađe
Crna sjena:

- Zar želiš smrt,
Ludaro nijema?
U ponoć niz
Liticu skoči
Svoje jadne
Prnje smoči.
Udahni zrak,
Uroni duboko:
Naći ćeš biser,
Nije more široko.
Bit ćeš bogata,
Ostaviti trag! -

I izađe posve
Iz žbunja vrag.

- Zar mi ponudu
takvu
Bez uzvrata daješ?
Zar se napokon
Zbog grijeha kaješ? -
Upita žena
Gledajući što diše
morska pjena.

- Samo jedno ipak
Moraš znati;
Smrt se kad-tad
Čovjeku vrati.
A kad tebe smrt
zazebe,
Ja, vrag, doći ću po
tebe.
Na tebi je doći
Usred noći,
I srebrni biser naći;
Da vidiš kakve će
Te divote snaći! -

I ode crni mag,
Ode s rogovima vrag.

***

Vjetar je noću
Valovlje ticao,
I obzorom se mračnim
Mjesec pomicao.

A bijedna žena,
Na litici stoji,
Do skoka u more
Trene broji.

I skoči u prazninu,
Derući tišinu.
Sve vjetar fijuče,
I glas joj puče,
Parajuć prnje.
Žena za sobom
Ostavlja trnje.
U dahu slobode
More probode,
Ispara se kora
Ponoćnoga mora.
Žena udahnu
Kosu s lica maknu,
Zaroni u crninu,
U morsku dubinu.

Usred mora hladnog,
Trbuha silno gladnog,
Žurila se jadna žena;
Daha ipak
Zauvijek nema.
Već vidi zlatan
Sjaj u vodi;
To vrag je k njezinom
Biseru vodi.
Takne ga ona,
Uze u ruku
Prema zraku plivat
krenut će,
No srce joj kaže
prenuć je:

- Ti vjeruješ vragu,
Zbog sreće u tragu
Iznevjerila si Boga.
Nemaš više
Srca svoga. -

Žena zastane,
Vrag se ljuti:
- Zar ćeš pustiti taj
Kamen žuti? -

Žena ipak se vrati k
dnu,
A tad sve krenu po
zlu.

Pluća joj puknu,
Žena ustuknu.
Mrtva osta u vodi
K dnu je struja vodi.

A vrag likovati krene:
- Tko vjeruje Bogu,
Nek' se prene! -

Ali tad sine zora
I nestade vraga.
Nema mu ni traga.

A otkriva sunce,
Ljepotu nečuvenu;
Jadnu ženu,
U koralju skrivenu.

To Bog ju je načinio
Bogatom koralja
Jer je porazila
Crnoga Kralja.

Magdalena Aničić, 7.c